

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

Ivrisdictione Ecclesiasticâ, & Iudiciis

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

§. 2. Quis appellare poßit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61847](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61847)

indistinctè: attentata post appellationem extrajudicalem pendente ex futuro eventu. Ita sere Panorin, in c. Bo. memor. hoc tit.

Conveniunt autem in duobus. 1. utraque debet fieri in scripto. 2. quemadmodum innovata contra Appellationem iudiciale revocantur, ita etiam quæ innovantur seu attentantur contra extrajudicalem revocanda sunt. c. 1. de appell. in 6.

IV. Inter appellationem à sententia definitiva, & interlocutoriam sunt sex differentiae. 1. Appellatio à definitiva constringit iudicem, ut post illam nihil attentare possit: secus in appellatione ab interlocutoria fit. Feder. de clericis conf. 198. 2. per appellationem definitiva impeditur executio: per appellationem ab interlocutoria non impeditur, sed præsumitur pro processu, Lapsus alleg. 2. num. 7. 3. propter appellationem à definitiva potest sententia impugnari, & iustificari novis probationibus: interlocutoria autem ex solis deductis, & probatis iustificatur. Bald. consil. 146. 4. appellatio à definitiva potest absque scripto, sola voce fieri: appellatio ab interlocutoria, nisi scripto facta sit, non relevat. Clem. appellanti. de appell. 5. In appellatione ab interlocutoria inferenda est causa, secus in appellatione à definitiva. 6. In appellatione ab interlocutoria causa expressa iustificari debet ex iisdem actis: alias succumbet appellans: in appellatione à definitiva id minimè necessarium est. Geminianus Consil. 118. v. Socinum in Reg. 22. ubi

imitationes ponit. Card. Tuschus. in lit. A. Concl. 358.

§. 2.

Quis appellare possit.

I. **C**um sola appellandi causa sit gravamen, vel præfens, vel futurum, non permittitur appellatio illi, qui nullum gravamen patitur, vel iuste metuit, ne inferatur. l. 1. ff. de appell. recipiendis. l. Eos. C. eod.

Non appellabit igitur Primo condemnatus propter contumaciam l. 1. C. quor. app. non rec.

Secundo notorius reus, l. 2. c. eod. Barb. in c. Cum sit Romana, n. 19. vel in iure convictus.

Tertio Is, de cuius frivola appellandi levitate constat, c. cum appellationib. eod. in 6.

Quarto condemnatus propter heresim. Piafec. Par. 2. c. 4. n. 41. Simanca in Enchir. tit. 65.

Quinto Monachus & regularis c. 3. & c. Reprehensibilis h. t. nisi iniuste opprelsus fuerit, de quo Roderic. To. 1. q. 29. art. 2. Suar. 1v. de religioni. l. 2. c. 11. Barb. inc. ad nostram h. t. ubi extendit ad clericos subditos.

Hicce omnibus præcisa est appellandilicentia, ne innocentiae remedium cuiquam profic ad defensionem iniquitatis. Covar. Pr. Q. c. 23. Lancel. l. 3. tit. 17. Simanea in Enchir. iudicium. tit. de appellat. Sanchez l. 6. Mor. c. 4. Dub. 5. Zerola Par. 2. v. appellatio. n. 2.

II. Alias appellare permittitur non solum

v

solum qui condemnatus est, suo vel alieno nomine, puta procuratorio, tutorio, aut simili. l. 4. §. fin. ff. hoc tit. Barb. in Prætermissis. c. sicut. de Rejcr. sed etiam quilibet alius, cuius interest, licet non sit condemnatus. l. 1. ff. de appell. recipiend. Humanitati enim tribuendum videtur, ut pro damnato ad supplicium mortis, cui libet provocare liceat, ne innocentia deferta videatur. Omnium quippe interest, immerentes eximere pœnis, & hominem hominis beneficio affici. l. 6. §. l. servus ff. de Servis exportan. l. l. Clarus. q. 74. n. 4. Carer. in Pract. pag. 55. Sity. n. 9.

Nec excipiendi sunt clerici, quali minimè conveniant talis provocatio. Glo. in l. 2. distos v. quibus. C. de episc. aud. quam DD. sequuntur. teste Ang. in tract. de malef. v. Prasente Caid. num. 5. v. Salzeto in c. 143. Practica Bern. Diaz. c. fin. ubi contra ius commune in Hispania receptum esse tradit, ut quando condemnatus sententiæ acquiescit, nulli vel laico, vel clerico extraneo appellare pro ipso liceat, sed consanguineis tantum: quod prætermissum mirator à Covarr. l. 1. var. c. 1. num. 10. cir. finem.

III. Si contingat unum pro pluribus appellare, sitque communis causa, & una omnium defensio, aliis quoque appellatio proderit, licet ipsi non appellent. l. 1. §. 2. C. si unus ex plurib. appell. l. 10. fin. ff. eod. Clarus §. fin. q. 94. Vers. Quaro, Numquid. Tholos. l. 50. c. 2. num. 39. Gaill. l. 1. obs. 126. n. 3. Anton. Cucibus l. 3. Inst. tit. 16. Corvinus in Aphorism. l. 3. tit. 36. Vallens. l. 2. tit. 28. §. 2.

Quin etiam domini appellatio prodesse servo potest, & subdito, cuius saltem ex consequenti interest. Arg. c. Dilectis 55. hoc tit. l. Servi 15. §. l. Lucius Titius 18. ff. de appell. Servus non pro se, sed pro domino suo. di. l. Servi. l. fin. eod. Admittitur etiam appellatio facta ab uno ex universitate pro se, & suis adherentibus, vel adherere volentibus, quos tamen non oportet, ut aliqui volunt, ad hæsitile invocatione ad causam appellationis, & per apparitorem nominari. Sufficit enim adherere coram Iudice, ad quem appellationis. Appellat etiam filius pro patre, episcopus pro civitate, & subditis suis. Dilectio. h. t.

IV. Excommunicatus, qui se gravatum sentit, appellare potest a Iudice qui sententiam excommunicationis tulit. c. ad presentiam de appell. hoc tit. Nam defensio communis, cuiusmodi est appellatio, nemini denegatur. Non impedit tamen, quo minus denunciatio fiat si Iudex Ordinarius ea tulit. c. Pastoralis, §. Verum de appell. §. c. Cum contingat de offic. Delegati. §. c. is. qui de sent. excom. in 6. si autem à delegato lata sit, ipseque appellationem admisit, suspenditur denunciatio quemadmodum latius explicat Suar. V. Disp. 3. Sect. 1. num. 18. Monet tamen Barb. in c. cit. ad presentiam num. 1. excommunicatum, qui legitime appellavit, pendente causa excommunicationis, licet de iure non sit excommunicatus, tamen de facto, & ad cautelam absolvendum esse: & si in tali excommunicatione administraverit in devinis, non esse inquietandum.

tandum, sed omnia reduci ad statum, in quo erant tempore factæ appellationis. *Imola. Anania. Oslens. Ancharanus. Panor. Ducus.*

Quid verò inquis, si appellet à sententia qua denunciatur hæreticus eo sine, ut evitetur Non suspendi sententiam, & effectum illius manifestè constat ex s. verum. c. Pastoralis hoc t. V. A rilam de Censuris Par. 2. c. 5. Disp. 5. Dub. 11. ubi addit, declarationem excommunicationis appellatione suspendi. *Exempli gratia.* Iudex declarat me incurrisse excommunicationem latam ab homine, vel à iure: appello à declaratione allegans, quod non feci id, propter quod imposita erat excommunicatio, vel quod factum est dubium. Talis appellatio suspendit declarationem. *Glo. recepta inc. Cupientes. §. Quod si per viginti V. Privatim. de el. in 6. Angel. V. appellatio. §. 8. Nav. de sent. excomm. Consil. 12. num. 5.* Vnde talis denunciatus non est vitandus post appellationem. *Addit Navar. Consil. 20.* quod licet à facto vero, & notorio non possit appellari, tamen à sententia iudicis declarantis factum esse notorium, appellari posse, quia contingere potest, ut iudex iniuste declaret.

V. Noti iuris est, appellationem fieri posse per procuratorem. c. pen. de procurat. l. Negotiorum gestor. ff. hoc tit. c. ut debitus. eod. ad hoc tamen requiritur ut habeat mandatum speciale, aut generale. c. Generaliter. de procur. in 6. In hoc enim à negotiorum gestore distinguitur quod hic non ut ille, mandato indigeat. l. 1. & 3. ff. Mandati. V. qua dix. supra tit.

§. 2. num. 5. Itaque si mandatum generale à domino suo habeat, ea, quæ ad ipsius fortunam, & statum pertinent, curandi & administrandi, à sententia præiudiciali appellare potest ac debet, & nihil omittere eorum, quæ domino ad causæ defensionem conducunt. Tum de statorei certiore illum reddere, eiusque voluntatem explorare, & sequi. *V. Guill. l. 1. obs. 159 num. 9.* ubi tradit procuratorem teneri tam ab interlocutoria, quam à definitiva appellare. *l. In vitis. C. de procur. Glo. ibid in V. extendere, & Bart.* per totum, aut saltem intra decendum domino non solum ignorantis, sed etiam scienti denunciare, sententiam contra ipsum esse latam. *text. inc. Non iniuste. de procur. Glo. ibi in V. Appellare. Panor. num. 11.* communem dicens. *Specul. tit. de appell. §. qualiter. num. 11. cum seq.* Alterutrum si factum non sit, sententia transit in rem iudicatam, & negligentia procuratoris nocet domino, si sit solvendo; si minus, contulitur ei beneficio restitutionis in integrum. *Felin inc. 1. nu. 6. Velise non contestata Cardin. Tuschus. Concl. 362. 402 & seq. Corv. n. in Aphorism. h. t.*

VI. Dubium est, an sicuti Procurator ad acta præsens appellare pro domino suo tenetur, ita eandem appellationem prosequi debeat. Communior opinio est, non eam, quæ à definitiva, sed quæ ab interlocutoria facta est, prosequendam esse. Hæc enim ex actis prioribus iustificanda est. *text. in Clem. appellanti. de appell. c. Cordis. eod. in 6. Bart. in l. eius quis. num. 3. ff. de appellation. recip.*

Definitiva vero novas probationes admittit, cum sit diversa causa à principali. *l. per hanc C. de temp. appel. c. in appellatio- nis de iuram. calum. in 6. Phil. Franc. ibid. num. 1. Baldus in l. in ius de procur. Alex. Consil. 86. volumine 2. ubi exemplis declarat. Excipe procuratorem generalem, qui quia ad omnes causas præ- sentes, & futuras constitutus est, ap- pellationem à definitiva interpositam prosequi tenetur. *Panorm. in s. Non in- iuste.**

Quod si procurator non nisi ad u- num actum constitutus est, puta, ad recipiendum libellum, vel audiendam sententiam, ad prosequendam appel- lationem ab interlocutoria non cogetur, secundum regulam, *quod uno concessio alia cessantur prohibita. l. marinus C. de procur. Panormitanus in c. curato. non in- iuste V. Toder. to. 17. tit. 6. c. 11.*

§. 3.

A quo iudice appellare liceat

I. **A**B omni iudice, qui sententiam tulit, regulariter appellare li- cet, siue ordinarius sit, siue delegatus. *c. 3. 2. q. 6.* Omnis oppressus liberè fa- cerdotum, si voluerit, appellet iudici- um, & à nullo prohibeatur: sed ab his fulciatur, & liberetur. Si autem diffi- ciles causæ, aut maiora negotia orta fue- rint, ad maiorem sedem referantur *ita Anacletus Papa.*

Item Iulius papa in rescripto ad ori- entales *relatus in c. 8. placuit*, ut à quibus- cunque iudicibus ecclesiasticis ad alios iudices ecclesiasticos (ubi est auctori-

bus maior) fuerit provocatum, audi- entia non negetur. Idem constitutum est *l. 1. & 3. ff. quisquis à quo appelletur. Nec sine gravi causa.* Cum enim appellatio sit clypeus defensionis, & oppressorum refugium, nunquam non permitti de- bet: nec iudex sibi iniuriam fieri arbi- tretur, quando qui litigant, in re suo utuntur. *c. cum specialis 61. §. porro hoc tit. Rebuff. tract. de supplicat. n. 49. Speculator hoc tit. §. videndum restat. num. 18. Scaccia de appellat. q. 16. Armilla V. appellatio num. 16. Silvester questione 8. Vallens. l. 2. ti- tulo 28. §. 3. Corvinus in aphorism. hoc titu- lo.*

II. A iudice delegato appellatur ad eum, qui dedit *l. 1. in principio l. 2. & 3. ff. hoc titulo.* nisi delegatio habeat clausulam appellatione remota. *c. Pa- storalis hoc tit.* quæ tamen clausula ad levem & si violam appellationem re- stringenda est. *Gail l. 1. obs. 33. num. 4.* si quis autem iurisdictionem suam, ita committat alteri, ut exerceat eam, non ut delegatus, alieno scilicet nomine, sed ut vicarius, seu locum tenens, quem- admodum vicarius generalis episcopi facit, in eo eventu, quia unum utrius- que tribunal, non ad delegantem, sed eum appellabitur, cui delegans subie- ctus est. *Hinc in c. Romana de appell. in 6. & c. 2. de consuet. eod. expresse damnatur consuetudo ab episcopi vicario ad episcopum appellandi. V. quæ dix. in par. 1. summa tit. 5. §. 2.* Quandounque au- tem delegans aliquam sibi iurisdic- tionem propriam reservat, ad illum pro- vocabitur. *Glo. in l. imperatores §. si magi- stratus ff. hoc tit.* Quocirca à legato, cui non omnis iurisdic- tio mandati solet.

l. solent